



Євген Курінний,

доктор юридичних наук, професор,

провідний науковий співробітник

Науково-дослідного інституту

вивчення проблем злочинності

імені академіка В. В. Сташиса

Національної академії правових наук України

УДК 342.922

Об'єкт та предмет українського адміністративного права: змістовна та аксіологічна сутність категорій

Традиційно вивчення конкретної галузі права починається з предмета її регулювання. Саме цю категорію в теорії права вважають засадничою, для визначення кола суспільних відносин, що підпадають під дію норм цієї чи іншої галузі права.

Як зазначав С. С. Алексєєв, предмет правового регулювання – це різноманітні суспільні відносини, які об'єктивно за своєю природою можуть “піддаватися” нормативно-організаційному впливу і в даних соціально-політичних умовах потребують такого впливу, що здійснюється за допомогою юридичних норм, усіх інших юридичних засобів, які утворюють механізм правового регулювання [1, с. 292].

Адміністративне право не є винятком, і теж має власний предмет, детальне ознайомлення з яким дозволяє виробити більш чітке уявлення про суспільне призначення і суспільну цінність цієї галузі, визначити ті межі, що відокремлюють її від інших галузей права у тому числі і тих норм, які теж використовуються для регулювання відносин в управлінській сфері.

Характеристики предмета адміністративного права мають тісний зв'язок з тими головними завданнями, які постають перед ним на тому чи іншому етапі його розвитку. Процес реалізації цих завдань може спричинювати відповідні кількісні і якісні зміни у структурі предмета правового регулювання, корегувати вектори подальшого розвитку окремих видів суспільних відносин, змінювати засадничу ідеологію управлінських стосунків та ін.

Дослідження предмета адміністративного права, зважаючи на масштабність і різноманітність державно-управлінських відносин завжди було непростю справою. На сучасному етапі ця робота ускладнюється процесом реформування вітчизняного адміністративного права, під час якого зміщуються акценти у владно-управлінських відносинах на користь потреб та інтересів звичайної людини, адміністративно-правовий статус якої суттєво зростає [2, с. 23].

Зазначені питання з огляду на їх важливість для подальшого розвитку адміністративного права завжди зна-

ходилися у центрі уваги вітчизняних науковців зокрема, Авер'янова В. Б., Битяка Ю. П., Васильєва А. С., Гаращука В. М., Гончарука С. Т., Голосніченка І. П., Додіна Є. В., Калюжного Р. А., Колпакова В. К., Коломоєць Т. О., Комзюка А. Т., Кубка Є. Б., Нижник Н. Р., Марчука В. М., Рябченко О. П., Сіренка В. Ф., Стеценка С. Г., Харитонові О. І., Шкарупи В. К., та багатьох інших фахівців-адміністративістів.

Окрім предмета, також перспективним напрямком актуальних досліджень проблем українського адміністративного права можна вважати початок вивчення питань його об'єкта [3], зміст якого повинен безпосередньо впливати на формування оптимальної конфігурації відповідних груп суспільних відносин на основі чітко визначених публічних потреб та інтересів.

Тому головною метою даної статті можна вважати подальше визначення змістовних та аксіологічних характеристик об'єкта та предмета адміністративного права України.

На початку викладу основного матеріалу цього дослідження слід зазначити, що найбільш вагомими результатами еволюційних процесів вивчення проблем пов'язаних з предметом українського адміністративного права за останні роки, можна вважати зміну аксіологічних характеристик даної галузі права та остаточне закріплення поліструктурності її предмета.

Так, за часів УРСР адміністративне право визначалося як право державного управління, зокрема у підручнику з радянського адміністративного права за редакцією Р. С. Павловського предметом даної галузі права визнавався „широкий комплекс суспільних відносин, що складаються у зв'язку з реалізацією політики КПРС, функцій державного управління, з приводу здійснення широкої та різноманітної виконавчої та розпорядчої діяльності” [4].

Пострадянський розвиток України, суттєво розширив коло суспіль-

них відносин, які підпадають під адміністративно-правове регулювання, що автоматично підвищило відповідний науковий інтерес. Зокрема, 2002 року мною був підготовлений навчальний посібник «Предмет адміністративного права України: тенденції трансформації в умовах реформування», де згадана засаднича категорія визначалась як сукупність груп однорідних суспільних відносин регулятивного або охоронного, матеріального чи процесуального характеру, в яких реалізуються права, свободи й обов'язки учасників владно-управлінської діяльності [2, с. 31]. Одним з ключових словосполучень у наведеному визначенні є «владно-управлінська діяльність» – об'єднавчий термін для двох споріднених форм владної діяльності – державного та комунального управління.

У виданому у 2004 році, першому томі академічного курсу з адміністративного права України до предмета цієї галузі права окрім відносин державного управління було додано ще чотири групи однорідних суспільних відносин, що формуються під час: надання різноманітних адміністративних (управлінських) послуг; проходження державної (публічної) служби; реалізації функцій адміністративного судочинства, а також адміністративного примусу, включаючи адміністративну відповідальність, щодо фізичних і юридичних осіб [5, с. 71].

Згодом, положення про багатоструктурну побудову згаданого предмета стали традиційними у вітчизняній навчальній літературі. Наприклад, у навчальному посібнику з адміністративного права України підготовленим С. Г. Стеценком у 2007 році наголошується, що предмет адміністративного права – це суспільні відносини, які виникають у ході: зовнішньоорганізаційної управлінської діяльності органів публічної адміністрації; внутрішньоорганізаційної управлінської діяльності апаратів усіх державних органів та адміністрацій державних підприємств, уста-

нов та організацій; публічно-сервісної діяльності органів публічної адміністрації; реалізації делегованих повноважень органами місцевого самоврядування та громадськими організаціями; застосування заходів адміністративної відповідальності; реалізації юрисдикції адміністративних судів [6, с. 19].

Такі підходи остаточно закріпили поліструктурність предмета сучасного українського адміністративного права та фактично відкрили нову наукову дискусію щодо сучасного розуміння суспільної сутності цієї галузі права.

На думку головного ідеолога та засновника нової доктрини українського адміністративного права В. Б. Авер'янова, суспільна роль цієї галузі права вбачається не суто “управлінською”, а переважно “обслуговуючою”, „публічно-сервісною” [7], а суспільна (соціальна) цінність адміністративного права в сучасному європейському розумінні полягає у тому, що воно виступає основним регулятором гармонійних взаємостосунків між публічною адміністрацією, суб'єктами (органами і посадовими особами) виконавчої влади і місцевого самоврядування та громадянами [8].

Крім цих двох суттєвих новацій, не слід забувати ще про дуже важливу пропозицію згаданого вище метра науки адміністративного права – формування нової доктрини цієї галузі права на принципово новій ідеології “людиноцентризму” [7].

Однак, як свідчить соціальна практика, наукова констатація фактів розширення кола суспільних відносин, що складають предмет адміністративно-правового регулювання, у позитивному плані мало відбивається на подальшому вдосконаленню організації та функціонування владного апарату України. У тому, що двічі розпочаті в нашій державі (у 1997 та 2010 роках) спроби проведення такого важливого заходу як адміністративна реформа були невдалими, не останню роль відіграв фактично ма-

лозмінений з радянських часів адміністративно-правовий інструментарій. Напевно недостатньо визначити групи відповідних відносин та межі їх дії, потрібно також чітко зрозуміти мотиваційні чинники дій тих чи інших чиновників та владоможців, їх істинні цілі та завдання, якими вони керуються під час виконання покладених на них функціональних обов'язків. Важко спокійно спостерігати як в умовах тривалого і сумного лідерства з показників корупції та казнокрадства українська нація поступово перейшла критичну межу соціальної аморальності за якою фактично припиняють свою повноцінну дію такі важливі чинники здорової людської суспільності як мораль і право, а наша держава з її значним але не реалізованим потенціалом потрапила до числа не тільки найбідніших країн Європи, а й світу з річним показником ВВП на душу населення біля 2110 доларів США [9].

Як свідчить набутий досвід майже 25-річного незалежного функціонування української держави, втілення у життя задекларованих системних реформ без потужної політичної волі головних виконавців та суттєво оновленого арсеналу адміністративного права це дуже складна та відверто малоперспективна справа.

Якщо відсутність реального бажання здійснювати давно затребувані суспільством політичні, соціальні та економічні зміни для державних керівників означає їх скору зміну, то використання застарілого правового інструментарію – високу ймовірність виникнення раптових труднощів, перешкод та помилок під час їх здійснення.

Тому, наступні кроки творчого пошуку на шляху подальшого вдосконалення теоретичного арсеналу адміністративного права потребують використання нестандартних, оригінальних підходів, наукової креативності та відповідних їм інтелектуальних проривів. Серед затребуваних часом новацій, на мій погляд першочергової уваги заслуговує така кате-

горія як “об’єкт адміністративного права”, якій з часом, на основі подальших науково-теоретичних розробок, має поступитись своєю аксіологічною першістю інша більш вивчена категорія “предмет адміністративного права”.

У відповідності до чинних канонів вітчизняної теорії права і держави, нормативно-правовий інструментарій має формуватися та діяти на засадах регулювання суспільних відносин. Як свідчить наукова практика, даний підхід має як великі позитиви так й суттєві мінуси. До перших слід віднести всеохопність та переважну очевидність більшості суспільних відносин, що підлягають відповідному регулюванню, у той же час головними недоліками цієї правової концепції слід визнати – незначне та поверхневе вивчення мотиваційних засад поведінки конкретного суб’єкта відносин (як виняток притягнення до відповідальності за виявлене протиправне діяння) та фактична відсутність своєрідних формалізованих соціальних лекал для оціночного визначення позитивної поведінки.

Іншими словами, значним чином поза увагою предмета правового регулювання залишаються відповідні суспільні потреби та інтереси.

Інтерес завжди виступає у ролі мотиваційної основи, своєрідного постійного поводиря осмисленої соціальної поведінки будь-якого суб’єкта суспільних відносин. Владний суб’єкт, котрий є репрезентантом держави або органа місцевого самоврядування, у своїй професійній діяльності завжди має керуватися публічними інтересами (інтересами суспільного загалу), і ні в якому разі не підмінювати зміст зазначених інтересів власними, приватними, корпоративно-клановими інтересами.

Такий бажаний та необхідний для суспільства і держави аскетизм повинен ґрунтуватися на домінуванні у змісті життєвого кредо певного публічного службовця наступних високих принципів – мораль, культура, патріотизм, відчуття відповіда-

льності за доручену справу, тощо. Крім того, своєрідною соціальною аурою для формування, підтримки та подальшого зміцнення перелічених чеснот, мають бути такі стійкі показники «соціального клімату» як високі ступені загальної культури і свідомості громадян та похідні від них категорії – правосвідомість та права культура.

Публічний (суспільний), державний інтерес є похідним від іншої категорії “суспільних потреб” – тих об’єктивно існуючих соціальних викликів, проблем та завдань усвідомлення та бажання втілення яких, формує відповідні групи (види) суспільних інтересів, що повинні складати основний зміст державної (владної) політики, а значить мати відповідну правову регламентацію.

Та частина суспільних потреб, що підлягає або повинна підлягати правовому забезпеченню складає поняття “об’єкт права” або “об’єкт правового забезпечення”.

Об’єкт права у порівнянні з предметом правового регулювання віддзеркалює інтелектуальну сторону права як головного важеля реалізації суспільних потреб та інтересів. Дана категорія має бути найголовнішою в ієрархії системи основних правових елементів, бо усіякій вольовій поведінці повинен передувати процес усвідомлення досягнення поставлених цілей та виконання завдань, що спричиняють її, за результатами якого має обиратись найбільш раціональний варіант вольової поведінки, що забезпечуватиме максимальну повноту та своєчасність реалізації потреб та інтересів, які формуються в суспільстві.

Тільки комплексне вивчення інтелектуальної та вольової сторін права дозволить виробити більш чітку уяву про його головне соціальне призначення, повніше розкрити його сутність і стратегічне завдання [3, с. 90-91].

Розглядаючи співвідношення понять “суспільні” та “правові” потреби, необхідно зазначити, що перші за

своїм обсягом переважають правопотреби, під якими пропонується розуміти ті суспільні потреби, повна, всебічна та своєчасна реалізація яких вимагає відповідної правової регламентації, тобто охоплюється процесами правоутворення та правореалізації.

Переходячи до безпосереднього розгляду питань характеристики об'єкта адміністративного права, слід зазначити, що дана галузь права є титульною для виконавчої гілки влади, бо його норми складають переважну більшість нормативно-правового масиву, що регламентує роботу її репрезентантів. Крім того, титульність адміністративного права також визначається частотою повсякденного використання її норм, навіть без ретельних підрахунків видно, що за цим показником у межах публічного права є беззаперечним лідером.

Постійно реалізуючи різноманітні суспільні потреби та інтереси, адміністративне право як жодна інша галузь права піддана процесам трансформації, воно найпершим реагує на зміни, які відбуваються у суспільному житті. Безпосередньо регламентуючи значну частину владної діяльності, адміністративно-правові норми у разі своєї відповідності до соціальних цілей і завдань, забезпечують безперерйну, чітко налагоджену та ефективну роботу механізмів владної моделі і навпаки – недосконалість, невідповідність до вимог часу, потреб та інтересів більшості суспільства перетворює адміністративно-правовий інструментарій в один головних чинників гальмування соціального розвитку [10, с. 6].

На мою думку, такі прикрі випадки викривлення змістовної сутності правових норм, відбуваються насамперед від порушення балансу у структурі права між ідеалістичною його складовою та матеріальною на користь останньої. Це цілком виправдано якщо згадати про марксистко-ленінські постулати про первинність матеріального над ідеальним. Виходячи з цього, матеріальне начало в

структурі права продовжує домінувати над іншим обов'язковим компонентом права – його ідеалістичним началом, зміст якого складають такі категорії, як об'єкт права, правова культура, правова свідомість, принципи права.

З матеріальною складовою права значним чином збігаються предмет і метод правового регулювання, норми та інститути права, форми його реалізації. Структурний поділ права на ідеалістичну частину достатньо умовним, що пояснюється значною взаємopоникливiстю і взаємозалежністю згаданих частин.

Являючи собою первинну, відправну категорію, об'єкт адміністративного права в значній мірі визначає ідеологічний зміст даної галузі права, суттєво впливає на складання як загальних, так і видових принципів його інституціональних частин – державного управління, адміністративної відповідальності, адміністративної юстиції, тощо. Також, достатньо вагомим є вплив зазначеного об'єкта на загальні показники рівнів правової свідомості та правової культури суб'єктів адміністративного права. Саме усвідомлення більшістю з них необхідності визначення актуальних видів суспільних потреб та інтересів, уміння вчасно і повно їх формувати і визначати групи пріоритетності реалізації є однією із важливих передумов високих показників загальної правової культури і правової свідомості.

Не менш важливу роль об'єкт адміністративного права відіграє у формуванні змісту основних елементів матеріальної частини адміністративного права, кожен з яких більш чи менш синтезується не тільки з об'єктом, а й з іншими елементами ідеологічної складової цієї галузі права.

Серед основних ідеалістичних компонентів адміністративного права, найважливіше місце займає його об'єкт, у той же час подібним за значенням у системі основних матеріальних категорій даної галузі права є

предмет правового регулювання. Саме між цими засадничими категоріями адміністративного права має існувати найтісніший зв'язок, найбільша гармонія та взаємообумовленість. Тільки належним чином дослідивши їх, можна навчитись ефективно впливати на процеси реформування адміністративного права [10, с. 8-9].

Пріоритет першочерговості дослідження цих категорій з огляду на його фактичну невивченість беззаперечно належить об'єкту адміністративного права, під яким пропонується розуміти сукупність груп однорідних суспільних потреб, остаточне втілення у життя яких здійснюється через адміністративно-правове забезпечення суспільних відносини регулятивного або охоронного, матеріального чи процесуального характеру в яких реалізуються права й обов'язки суб'єктів владно-управлінської діяльності або адміністративно-правового захисту.

Позитивне сприйняття такої нової категорії як "об'єкт адміністративного права", має детермінувати подальші кроки щодо зміни суспільного сприйняття ціннісних характеристик українського адміністративного права.

По-перше, остаточно повинно закріпитися положення про зміну ідеології українського адміністративного права з "державоцентризму" на "людиноцентризм", а точніше на його модифікований у відповідності до теперішніх українських реалій різновид – "соціоцентризм". Пояснюється це тим, що низький рівень цивілізаційного розвитку української держави кінця XX – початку XXI століть, не дає можливості повноцінно використовувати людиноцентристську ідеологію у чистому (рафінованому) вигляді, тому пропонується подальше оновлення адміністративного права України проводити у трьохвимірній системі соціальних координат – "людина", "суспільство" та "державна".

Для успішного запровадження людиноцентризму у соціальному

житті будь-якого державного утворення необхідно щонайменше два вагомих чинника – потужні та дієві інститути громадянського суспільства та правової держави. Поки в Україні не з'являться реальні підстави про твердження щодо наявності як першого так і другого, доти самі благі наміри про використання людиноцентристської ідеології залишаться без бажаної матеріалізації.

Як переконує вітчизняний суспільний досвід, дія даної ідеології без відповідної «захисної оболонки» від впливу держави "дикого капіталізму", тільки спотворює та дискредитує її, переважно забезпечуючи лише вибіркового формату реалізації відповідних благ для дуже обмеженого числа громадян (передусім тих, які мають безпосереднє відношення до так званих "еліт").

За таких умов, оновлення українського адміністративного права має відбуватися в органічному поєднанні та комплексному вивченні природи взаємин трьох головних соціальних елементів – людини, суспільства та держави, що по суті трансформує людиноцентризм у більш прийнятний теперішнім реаліям соціоцентризм – тріумфірат соціальних пріоритетів, які за своєю ієрархічною значимістю мають відповідати вищевикладеній послідовності. Тому "соціоцентризм" слід сприймати тільки як модифікований та адаптований до теперішніх українських реалій вітчизняний варіант людиноцентристської ідеології.

Запропонований трьохвимірний соціальний формат не тільки сприятиме інтенсивній інтеграції (фактичному вживленню) оновленого українського адміністративного права у сучасні суспільні процеси, а й гарантованому спрямуванню їх у необхідне русло соціального розвитку.

У недалекій перспективі соціальні зв'язки між людиною, суспільством і державою через об'єднавчий зміст об'єкта адміністративного права тобто через відповідні групи суспільних потреб будуть тільки зміцнюва-



тися, бо в ідеалі законослухняна, самодостатня людина, громадянське суспільство та правова держава повинні мати спільну стратегічну мету і відповідні їй соціальні завдання та вживати злагоджені, консолідовані дії щодо їх ефективної реалізації на основі об'єктивно існуючих суспільних потреб.

По-друге, усвідомлення змісту, сутності та подальше використання такої нової категорії як "об'єкт адміністративного права", дозволить критично переглянути існуючі уявлення про суспільну цінність цієї галузі права.

Як вже зазначалось, реальність стійких ознак "дикого капіталізму" теперішньої України не сприяє повноцінному впровадженню європейських стандартів людиноцентризму в новій доктрині адміністративного права, а фактично спотворює його істинне призначення і роль в умовах відсутності повноцінних інститутів громадянського суспільства та правової держави. Тому, порушена проблема потребує нових, оригінальних підходів щодо свого комплексного розв'язання, а саме запровадження трьохвимірної системи соціальних координат, крізь призму якої формуватимуться основні аксіологічні характеристики оновленого українського адміністративного права і зокрема його суспільної сутності.

Зважаючи на це, у ролі згаданої сутності пропонується визначити "забезпечення державної (владної) політики", яка фактично є тією консолідуючою категорією, що за певних умов може сприяти необхідній гармонізації відносин між людиною, суспільством та державою. "Державна (владна) політика" є унікальним та універсальним елементом, істинний зміст якого формується державою в процесі правоутворення на основі об'єктивно існуючих суспільних потреб, які у свою чергу акумулюють відповідні потреби та цінності, права і свободи людини-громадянина.

На користь пропонованої новації також виступає те, що переважна більшість суспільних відносин, що виникають під час формування нормативно-правового закріплення та реалізації державної політики, мають адміністративно-правову природу (крім реалізації зовнішньої політики) та регулюються за участю органів виконавчої влади, а також, що терміном "державна (владна) політика" охоплюються усі різновиди публічно-владної діяльності, що мають адміністративно-правову регламентацію: державне управління, державне регулювання, комунальне управління, комунальне регулювання, адміністративне судочинство, адміністративно-юрисдикційна діяльність, публічно-сервісна діяльність, тощо.

Зміна суспільно-ціннісних характеристик адміністративного права на основі змісту його об'єкта не є самоціллю, вона має як теоретичне так вагоме практичне значення, бо як відомо в основі істинної державної (владної) політики мають бути закладені відповідні групи суспільних потреб, які з часом, після усвідомлення необхідності їх втілення у життя повинні набувати форматів "суспільних (державних) інтересів", надалі – відповідного адміністративного нормативно-правового закріплення та безпосередньої реалізації через правовідносини.

Нажаль, як свідчить теперішній український досвід, значна кількість суспільних потреб, що складають змістовну частину об'єкта адміністративного права не набуває навіть формату "державного інтересу" та відповідного нормативного закріплення, а уразі навіть їх "безпрецедентної" законодавчої фіксації, не існує ніяких гарантій їхнього повноцінної реалізації, бо є висока ймовірність підміни конкретного різновиду "державного інтересу" інтересом приватним, корпоративним або клановим з боку безпосереднього владного суб'єкта адміністративно-правових відносин.

У разі повноцінного використання можливостей об'єкта адміністративного права виникають реальні перспективи створення принципово нового механізму адміністративно-правового забезпечення реалізації відповідних груп суспільних потреб та інтересів, свого роду 3D формату правобуття у проекції якого буде відбиватися увесь змістовний алгоритм етапів правоутворення та правореалізації, що означатиме суттєве підвищення шансів остаточного бездеформаційного втілення у життя різноманітних різновидів нагальних суспільних потреб через заходи давно затребуваної зрозумілої та ефективної державної (владної) політики.

На завершення можна зробити висновок, що подальше дослідження загальнотеоретичних характеристик

категорій “об’єкт” та “предмет” адміністративного права, має відбуватись тільки в органічному поєднанні та нерозривному зв’язку з українським правобуттям (постійними процесами правоутворення та правореалізації), з одночасним практичним використанням потенціалу зазначених категорій, зокрема й під час розв’язання самих актуальних на теперішній час для нашої країни проблем – протидії та запобіганню корупції, посиленню обороноздатності, розширення системи різноманітних інститутів громадянського суспільства (зокрема й у межах проголошеної децентралізації), формування ефективних структур правової держави (наприклад, системи органів правосуддя, правоохоронної системи), тощо.

Список використаних джерел

1. Алексеев С. С. Общая теория права / С. С. Алексеев. – В 2-х т. – Т. 1. – М., 1981.
2. Курінний Є. В. Предмет адміністративного права України: тенденції трансформації в умовах реформування: Навч.посібник / Є. В. Курінний. – Дн-вськ: Юр.академія МВС України, 2002. – 92 с.
3. Курінний Є. В. Предмет і об’єкт адміністративного права України: Монографія / Є. В. Курінний. – Д.: Юрид.акад. М-ва внутр. справ; Ліра лтд, 2004. – 340 с.
4. Советское административное право: Учебник / [Под ред. Р. С. Павловского]. – К.: Вища школа, 1986. – С. 3.
5. Адміністративне право України. Академічний курс: Підруч.: У двох томах: Том 1. Загальна частина / Ред колегія: В. Б. Авер’янов (голова). – К.: Видв-во “Юридична думка”, 2004. – 584 с.
6. Стеценко С. Г. Адміністративне право України: Навчальний посібник / С. Г. Стеценко. – К: Атіка, 2007. – 624 с.
7. Авер’янов В. Б. Нова доктрина українського адміністративного права: концептуальні позиції / В. Б. Авер’янов // Право України. – 2006. – № 5. – С. 11-12.
8. Авер’янов В. Нагальні завдання формування української доктрини адміністративного права: євроінтеграційний аспект / В. Авер’янов, А. Пухтецька // Актуальні проблеми тлумачення і застосування юридичних норм: Збірник статей міжнародної науково-практичної конференції, присвяченій пам’яті професора П. О. Недбайла, Київ, 2008. – С. 86-88.
9. <https://uk.m.wikipedia.org>.
10. Курінний Є. В. Правоутворюючі стадії реалізації об’єкта адміністративного права: Посібник / Є. В. Курінний. – Д.: Юрид.акад. М-ва внутр. справ, 2003. – 88 с.



Курінний Є. В. Об'єкт та предмет українського адміністративного права: змістовна та аксіологічна сутність категорій

Стаття присвячена актуальній проблемі – визначенню змістовної та аксіологічної сутності об'єкта та предмета адміністративного права України. Розглядаються питання особливості структури предмета цієї галузі права та змісту її об'єкта. Пропонуються власні оригінальні підходи щодо зміни суспільно-ціннісних характеристик сучасного адміністративного права України.

Ключові слова: об'єкт та предмет адміністративного права, суспільні відносини, суспільні та правові потреби, владно-управлінська діяльність, адміністративно-правовий захист, людиноцентризм та соціоцентризм, правобуття, право державної (владної) політики.

Куриной Е. В. Объект и предмет украинского административного права: содержательная и аксиологическая сущность категорий

Статья посвящена актуальной проблеме – определению содержательной та аксиологической сущности объекта и предмета административного права Украины. Рассматриваются вопросы особенности структуры предмета этой отрасли права та содержания её объекта. Предлагаются собственные оригинальные подходы по изменению общественно-ценностных характеристик современного административного права Украины.

Ключевые слова: объект и предмет административного права, общественные отношения, общественные и правовые потребности, властно-управленческая деятельность, административно-правовая защита, человекоцентризм, социоцентризм, провобытие, право государственной (властной) политики.

Kurinnoj E. The object and the subject of Ukrainian administrative law: the essence of meaningful and axiological categories

The article is devoted to an actual problem - the definition of the content is the axiological essence of the object and the subject of the administrative law of Ukraine. Issues of particular subject of the structure of this branch of law that the content of its object. We offer own original approaches to social change-value characteristics of the modern administrative law of Ukraine.

Key words: object and subject of administrative law, public relations, social and legal needs, power-management activities, administrative and legal protection, chelovekotsentrizm, sociocentrism, provobytie right state (power) politics.